

Muharrem Buhara

UÇAMAYAN KUŞ BAYKUŞ

Resimleyen: Gözde Bitir Tufan

16. basım

Bu tanıtım
kopyası
Can Çocuk
okurları için
özel olarak
hazırlanmıştır.

 CAN
ÇOCUK

Muharrem Buhara

UÇAMAYAN KUŞ

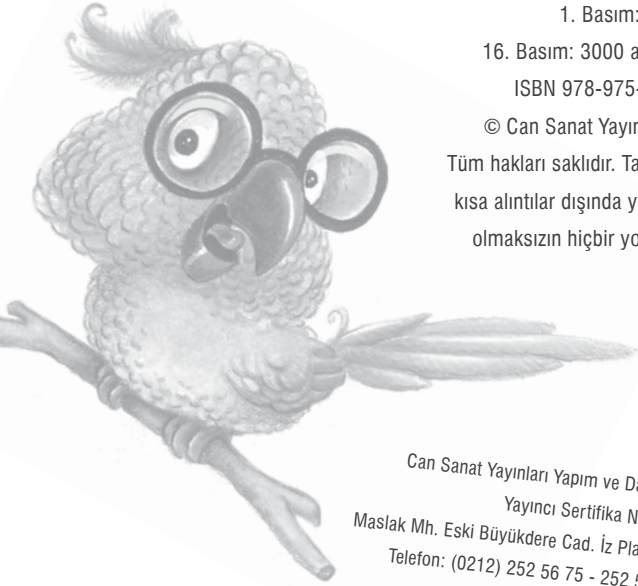
BAYKUŞ

Resimleyen: Gözde Bitir Tufan

Çocuklara bir kuş romanı

Yayın Koordinatörü: İpek Şoran
Editör: Ebru Akkaş
Kapak ve İç Tasarım: Gözde Bitir Tufan
Tasarım Uygulama: Güldal Yurtođlu

1. Basım: 2013

16. Basım: 3000 adet, Mart 2023

ISBN 978-975-07-1612-6

© Can Sanat Yayınları A.Ş., 2013

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Can Sanat Yayınları Yapım ve Dağıtım Tic. ve San. A.Ş.
Yayıncı Sertifika No: 43514
Maslak Mh. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza No: 9/25 Sarıyer, İstanbul
Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 89 Faks: 252 72 33
cancocuk.com cancocuk@cancocuk.com

Baskı ve Cilt: Özkaracan Matbaacılık ve Ciltcilik San. Tic. Ltd. Şti.
Sertifika No: 45469; Adres: Evren Mah. Gülbahar Cad.
No:62 Bağcılar, İstanbul

Bu kitabın sahibi:

Muharrem Buhara

**Yazarın yayınevimizden çıkan
diğer kitabı:**

ARA GÜLER: İYİ FOTOĞRAFÇI DİKİŞ
MAKİNESİYLE DE RESİM ÇEKER

1957 yılında doğdu, çocuklar için yazmaya 1982 yılında tiyatro oyunları ile başladı. İlk oyunu *Ayının Fendi Avcıyı Yendi* TOBAV birincilik ödülünü aldı ve yurtiçi ve yurtdışında pek çok kez sergilendi. İlk kitabı *İnternet Canavarı* 1998'de yayımlandı ve IBBY (International Board on Books for Young People) Onur Listesi'ne alındı. Yeni kitaplar ve oyunlar yazmaya devam ediyor.

UÇAMAYAN KUŞ BAYKUŞ

İçindekiler

- Deli miyim, neyim?, 7
Düğme Göz Gelsene Bize Bir Poz Versene, 13
Kuş Dili Bilen Çevirmen Aranıyor, 23
Mantı, Kabak Tatlısı ve Düğme Göz, 33
Veteriner Amca Baksana Düğme Göz'ü Uçursana, 41
Kuşun Gözyaşları, 51
Psikolojik Tedavi, 55
Düğme Göz Türk Hava Yolları Pilotu, 61
İmdat! Düğme Göz Kayıp, 71
Dikkat! Güvenlik Kamerası, 79
Çok Merak Ediyoruz Ama..., 87
Şok... Şok... Şok, 91
Her Yerde Kar Var, 99
Yolun Açık Olsun, 101

Deli miyim, neyim?

Yeşil yağmurluğumu giydim, botlarımı bağladım, aynada şöyle bir baktım kendime, süper görüldüğüm karar verdim ve bir gölge gibi kapıdan sessizce çıktım. Yağmurlu, rüzgârlı, serin bir sonbahar gününe attım kendimi. Annemin sesi gittikçe gerilerde kaldı.

“Ali Caann! Hava buz gibi, yağmur da yağıyor, otursana sıcacık evde. Deli misin nesin oğlum?”

Annemin söylediklerini ben de merak ediyorum. Acaba ben biraz deli miyim neyim? Aman, neyse ne? Sonuçta sonbaharı çok seviyorum. Neden? Bilmiyorum. Belki yaprakların önce sararıp sonra kızarıp hafif bir rüzgârda yere düşmeleri hoşuma gidiyordur. Belki yağmurlu bir günde ıslanmak hoşuma gidiyordur. Ya da havalar yavaş yavaş soğuduğu için üşümek hoşuma gidiyordur. Yani benim sonbaharı sevmem için pek çok neden var anlayacağınız. Ayrıca

sonbaharı seven başkaları da var. Örneğin babam. En sevdiği şarkının sözlerini buraya yazıyorum. Siz karar verin.

*Düşen bir yaprak görürsen
Beni hatırla demiştin
Biliyorsun seni ben
Sonbaharda sevmiştim*

*Her sonbahar gelişinde
Sarı, sarı yapraklarda
Kuru dallar arasında
Sen gelirsin aklıma*

Merak ediyorum, sonbaharda sevilen annem mi acaba? Ama hayatta sormam. Olay çıkabilir. Neyse, anneme göre demek ki babam da biraz deli midir nedir...

İşte yine böyle yağmurlu, rüzgârlı bir günde evden dışarı çıktım. Arkadaşım Ömer'e gidiyorum. O da biraz benim gibi deli midir nedir huylu bir arkadaşımıdır. Onu da alıp Zeyneplere gitmeyi planlıyorum. Zeynep'i merak ediyorsanız o da biraz deli midir nedir arkadaşımızdır. Anladığınız gibi biz üç arkadaş sıkı dostuz. Kankayız yani.

Evimizin çok yakınında harika bir park var. Gerçekten çok güzel bir park. İçinde çeşit çeşit

ağaçlar, çiçekler, böcekler... Küçük bir orman gibi. Banklardan birine oturdum. Yapraklar dökülüyor, rüzgâr uğulduyor, yağmur atıştırıyor. Başka da hiç ses yok. Süper, süper.

İşin keyfini çıkardım ama biraz da üşümeye başladım. Kalkma zamanı. Yolcu yolunda gerek. Tam birkaç adım attım ki bir ses duydum. "Tvit, tvit!" Bu ne? Sonra tekrar duydum. "Tvit, tvit!" Haydi, buyurun bakalım.

Ben bu parkta şu kısacık hayatımda ne sesler duydum. Havlayan köpekler, miyavlayan boy boy kediler, sinir içinde ağaçları gagalayan ağaçkakanlar, harika sesleriyle konser veren bülbüller, bülbülleri kıskanıp konser vermeye kalkan kargalar, baharın geldiğini müjdeleyen leylekler... Ama hiçbir zaman "tvit, tvit" diye ses çıkaran bir hayvana rastlamadım. Gözümü dikmiş sesin geldiği yere bakıyorum. Kuru yapraklardan küçük bir tepcecik oluşmuş. Ses oradan geliyor. Acaba biraz yaklaşısam mı? Minik bir iki adımcık... Tam bunları düşünürken yeniden "Tvit, tvit!" Üstelik o küçük yaprak tepceği de sarsıldı. Ben de öylece çakıldım kaldım yerime. Neden gidip bakmıyorum? Çünkü biraz şey oldum... Tırstım. Hiç olmazsa birisi daha olsaydı yanımda korkmazdım. Çevreme bakıyorum ama kimse yok. Bir insan geçer, postacının her günkü yolu burasıdır ama yok. Sonra çöpleri toplayan, yaprakları temizleyen temizlik gö-

revlisi vardır ama şu anda o da yok. Hiç olmazsa hava almaya çıkmış bir teyzecik gelir değil mi? O da yok. Haliyle ben de böyle tek başıma korkmasam da... Nasıl derler huzursuz oluyor insan. Tam şu sırada huzursuzluğum zirveye ulaştı. Kuru yaprak tepeciğinin arasından iki siyah göz bana bakıyor, iyi mi? Hiç böyle göz görmedim. İki göz ya da bir çift düğme bana bakıyor. Ve ne yazık ki benden başka tek bir canlı bile yok... Keşke sevgili anneciğimi dinleseydim. Sıcacık evimde otursaydım. Artık kabul ediyorum, ben deli miyim neyim değil, bayağı deliyim işte.

Ne olduğunu bilmediğim bir şeyle karşı karşıyayım. Ve de bana yardım edecek bir insan evladı yok ufukta. Park yarıldı, hepsi parkın içine girdi sanki. Annecim! O bir çift düğme ya da göz her neyse bana yaklaşıyor... Alllaahhh! Kaçıyorum arkadaşlar. İtiraf ediyorum çok korkuyorum. Rüzgâr gibi uçuyorum. Keşke botlarım yerine spor ayakkabılarımı giyseydim... Daha hızlı... Daha hızlı... Düğme gözlü yaratık defooolll! Kışşt! Pist... Hoşt. Artık hangisinden anlasa... Zeyneep! (Şimdi koşarken Zeynep diye bağırarak nerden çıktı bilmiyorum. Olsun, sonra açıklarım.)

Uçarak Ömerlerin evine geldim. Zili çalmadan önce bir nefes almak, biraz da düşünmek istiyorum. Ömer'e durumu nasıl anlatmam gerekiyor? Aslında fark etmez. Neyi nasıl anlatırsam anlatayım, o bundan gizemli, sihirli bir *Harry Potter* öyküsü çıkarmaya

hazırdır. En iyisi hiçbir şey söylemeden Ömeri de alıp doğrudan Zeynep'e gitmek. Konuyu orada açarım.

Öyle de yaptım. Zeynep her zamanki sakinliğiyle –ve tabii güzelliğiyle– kapıyı açtı. Ömer'in dünyadan haberi olmadığı için rahat ve esprili çocuk havasında. Zeynep'in annesinin yaptığı o harika peynirli poğaçalardan var mıymış acaba? Ben, sakin, her şey normalmiş gibi davranmaya çalışıyorum. Ama Zeynep çok dikkatli bir kız tabii. Yüzüme baktı ve soruyu patlattı.

“Bir şey mi oldu Ali Can?”

“Yoo... Ne olabilir ki?”

“Bilmem, yüzün kıpkırmızı.”

(Vay canına. Demek bana bu kadar dikkatli bakıyor ha? Onun için bu kadar önemliyim yani. Gurur duyuyorum Zeynep'le. Yaşa Zeynep!)

Zeynep hâlâ yüzüme dik dik bakıyor. Bir açıklama bekliyor tabii ki...

“Bir şey yok. Evet, biraz koştum ama öylesine, spor olsun diye.”

“Atıyorsun. Sen bir şeyden korkmuşsun.”

Neden birisi şu Ömer'in ağzını kapatmıyor. En azından kendi ağzını kendisi kapatabilir pekâlâ. Sınır. Ama Zeynep hâlâ bakıyor yüzüme. Bir açıklama bekliyor. Yapacak bir şey yok. Artık söylemeliyim.

“Parkta, yaprakların arasında bir yaratık var.”

Ömer dondu kaldı. Gözünü bile kırpmıyor. Zeynep çabuk topladı.

“Nasıl bir yaratık?”

“Düğme gibi gözleri var.”

“Başka?”

“Başka bir şey görmedim.”

“Ne renkti? Boynuzları var mıydı? Ağzından alev çıkıyor muydu? Seni ısırды mı? Bağırдыğı zaman yer sarsılıyor muydu?”

Ömer’in ağzının payını vermek üzereydim ki imdadıma yine Zeynep yetişti.

“Gidip görelim şu yaratığı. Ömer sen bir sus, panik yapma. Ali Can sen de sakın sakın bu yaratığı nerde gördüğünü söyle. Korkmana gerek yok.”

İnanamıyorum, neden bütün kızlar biz erkeklere annemizmiş gibi davranıyorlar? Oysa bizimle yaşıtlar. Ama içlerinde birer anne saklı sanki... Allah Allah! Zeynep “annemizden” talimatı aldık, kuzu kuzu düştük yola.

Hadi hayırlısı. Düğme Göz hazır ol, biz geliyoruz.

Düğme Göz Gelsene Bize Bir Poz Versene

Yolda kimse kimseyle konuşmuyor. Kararlı ve hızlı adımlarla ilerliyoruz. Sessizlikte sadece yağmurluklarımıza düşen damlaların pıtırtiları... Botlarımızın altında ezilen kurumuş yaprakların çıtırtıları. Hafiften bir korku filmi havası var. İtiraf etmeliyim ki çok heyecanlı... Ama dürüstçe bir itirafta daha bulunmak istiyorum. Acayip de korkutucu. Sonunda tam da benim Düğme Göz'ü gördüğüm yere geldik.

"Tvit... tviiit... tviiiittt..."

"İşte, benim duyduğum ses," dedim. "Bu, Düğme Göz'ün sesi."

Üçümüz de gözlerimizi sesin geldiği yere diktik. O ne? Bir, iki, üç, dört, beş. Tam tamına beş kedi pusuya yatmış, dişlerini gösterip, tıslayıp duruyor. Donduk kaldık. Şöyle garip bir koro oluşmuştu. Kediler, "miyav, miyav" diye bağıyor; Düğme Göz "tvit, tviiit!"

diye çok acıklı sesler çıkarıyor. Ama kendisini göremiyoruz. İçimizde olayı ilk kavrayan Ömer oldu.

“Kediler tıslıyorsa bir şeye saldırmak üzeredir... Yardım edelim.”

Evet çok haklı. Boşu boşuna tıslayıp dişlerini göstermiyorlar. Üçümüz de yavaş yavaş yaklaştırmaya başladık. Bir taraftan da bağıyoruz. “Pist, piist...” Ama beş azman kedi tınmıyor bile. Hatta siyah beyaz benekli olanla, kara kedi bize bile tıslamaya başladı. Ama biz kahramanca üzerlerine gittik ve mecburen uzaklaştılar. Tabii azman kedileri püskürtmemizde Ömer’in eline aldığı kalın bir ağaç dalının çok büyük yararının olduğunu söylemeliyim. Sonra kedilerin çevresini sardığı yere gittik. Bir yaprak kümesinden başka bir şey görünmüyordu. Dikkatlice yaklaştık. Zeynep daha da ileri gidip eğilip baktı yakından Zeynep bunu yapınca bize de bir cesaret geldi haliyle. Delikanlı olduğumuzu hatırladık ve yaprak kümesine doğru eğildik.

Yapraklar oynamıyor, bir hışırtı, çıtırtı da yok. “Tvit, tvit” sesi de duyulmuyor. Bu bana büyük bir cesaret verdi. Botlarımın burnuyla şöyle bir dokundum yaprak yığınınca. Yok. Benden cesaret alarak Ömer de elindeki dalla dürtükledi yaprakları. Hiçbir canlı belirtisi yok. Derin bir nefes aldık. Biz rahatladık ve olay yerinden hemen uzaklaşmaya hazırız. Annemin her zaman söylediği gibi sıcacık evin suyu mu çıktı?

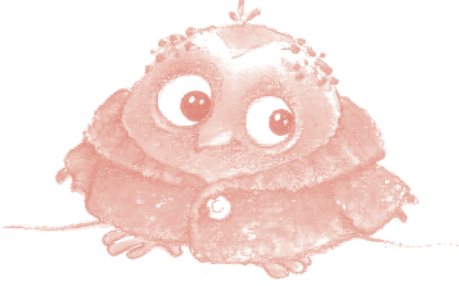

Bu tanıtım
kopyası
Can Çocuk
okurları için
özel olarak
hazırlanmıştır.

 CAN
ÇOCUK

Muharrem Buhara

UÇAMAYAN KUŞ BAYKUŞ

Büyük sırrı olan küçük bir kuş

Balıklar yüzer, insanlar yürür, kuşlar uçar...
Kanatları olan her kuş uçabilir diyorsanız yavru
baykuş Düğme Göz bu fikrinizi değiştirebilir.